

[Bendix.]

runde kan give et resultat, er der ingen af os der rigtig kan spå om på nuværende tidspunkt.

Vi er gået ind i dette forcerede projekt for at udnytte, hvad vi opfatter som en sidste chance for at fægte for vore synspunkter, men der skal ikke være nogen som helst tvivl om, at vi vil gøre alt, hvad vi kan for at dreje boligpolitikken væk fra det resultat, der vil komme ud af et forlig mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti.

Guldborg: Jeg skal holde mig helt til de helt principielle ting i denne samling lovforslag. Jeg tror, det er gået os alle sammen sådan på baggrund af langvarigt udvalgsarbejde om mange af de tilbagestående problemer, at vi godt kunne præstere en salve af eksempler og enkeltheder, der i virkeligheden er meget betydningsfulde for de mennesker, de vedrører, og som går ind i en helhed.

Jeg skal afstå derfra og sige på venstres vegne, at vi er tilfredse med, at regeringen nu endelig spiller ud, efter at vi har tryglet og bedt i lang tid, lige siden den første lovgivning om det sociale boligbyggeri ved Køge Bugt, der kom i vanskeligheder, om at undgå at blive bundet i delløsninger eller skulle tage stilling til små trin og dermed på en vis måde være afskåret fra at deltage alvorligt i en forhandling om en samlet løsning. Egentlig har der ikke været mulighed for det, før man havde det hele på bordet. Jeg skal ikke misunde boligministerens spidsrod i den lange periode, der er gået. Jeg synes, det viser, at man begyndte i en forkert ende, og at det, at man begyndte med en enkelthed i stedet for at få det hele med, ikke har gjort tingene lettere.

Når vi skal bedømme det samlet, tror jeg nok, at en væsentlig baggrund for venstre vil være en fornemmelse af, at folk må være lede og kede af alle disse reguleringer, detaljer, ændringer og indgreb. Vores boligpolitik er blevet en bygning med tårne og spir og karnapper og alt muligt, og den er bogstavelig talt ikke til at finde ud af for nogen mennesker. Vi har i det sidste halvandet år sandelig heller ikke gjort det lettere. Der har været en række af forandringer og ændringer af ændringer, og man kører videre. Det er vel nok et generelt spørgsmål for hele

boligpolitikken, om vi ikke nu så mange år efter krigen med en boligforsyning og en boligstandard, der vel kan lade en hel del tilbage at ønske, men som dog alligevel ligger på et temmelig højt niveau også sammenlignet med andre industrialiserede samfund, vil føle, at tiden er inde til at forsøge virkelig til bunds at forenkle og både i lejelovgivningen og lovgivningen vedrørende egen bolig komme af med den jungle af bestemmelser og tilskud frem og tilbage, indtægtsgrænser og kapitalgrænser, og hvad ved jeg. Det er vort ønske, at en forhandling om en samlet løsning på det boligpolitiske område virkelig skal betyde et langt skridt i den retning, hvis man ikke kan tage det hele på én gang.

I vores stilling til den samlede boligpolitik — og det er altså den måde, vi gerne vil udtrykke os på her i dag mere end i relation til de enkelte forslag — er det naturligvis nødvendigt at pege på, hvad denne almindelige tankegang kan føre til af ret bestemte forudsætninger. Alle forudsætninger skal selvfølgelig opstilles og drøftes. Men det er på den anden side rigtigt at udtale sig tydeligt om, hvad der er væsentligt, og hvor det ikke er sandsynligt at det parti, jeg repræsenterer i denne debat, vil kunne formås til at flytte sig ret meget.

Jeg begynder måske i en lidt anden ende, men det er ud fra ønsket om at komme af med hele den jungle, som er vokset op i den gældende lovgivning. Den første og meget afgørende betingelse er, at vi må have afskaffet enhver forskelsbehandling, hvad enten den foregår ved direkte eller indirekte tilskud eller ved begunstigelser i finansieringsmæssig henseende, enten noget, der kan omregnes kontant i penge eller i fordele i adgang til kapitalmarkedet, for det er jo også penge værd. Dette at dele byggeriet op i nogle kategorier og sige, at der er nogle, der skal have det bedre end andre, er at give tilskud til sten.

Vi var virkeligheden her i folketinget ved boligforhandlingerne i 1966 enige om, at fremtidens boligpolitik måtte være en social politik, som kunne tage hensyn til, om der i boligsektoren var sådanne forhold, at man måtte have specielle sociale ordninger, men da til mennesker og ikke til sten. Vi måtte erkende, at de mange års byggepolitik og hele det store apparat, der var bygget op, havde sin værdi, og at man ikke fra den ene